

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת דברים תשפ"ה // שנה ב' // גליון ל"ה

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

יום חמישי פרשת מטות-מסעי תשפ"ב

לא תונו איש את עמיתו

לא תונו איש את עמיתו; מוסר הוא דבר אחד -
לצער הוא דבר שונה לגמרי

א

לא תונו איש את עמיתו; לומר מוסר בלי לצער בכוונה

ליבו, זה מכעים אותו. וזה גורם שכשמדבר עם אחרים שיחה סתמית, לאו דוקא אודות העבירה, אבל מכיון שכבר יש לו רוגזא על אותן אנשים, נמצא שכשמדבר אליהם, מדבר דיבורים חרופים. אינו מדבר עם הרגש טוב כלפיהם, עם 'ואהבת לרעך כמוך', כי הרי המה בעלי עבירה!!

ל'א תונו' מייד' גם כשנובע
מידידת שמים

אומר השבט מיהודה, על זה כתיב בתורה 'ולא תונו איש את עמיתו' אפילו כשנובע מ'יראת מאלקיד', כשהירא שמים

הגה"ק רבי יהודה גרינוואלד זצ"ל מסאטמאר (עיין ספר שבט מיהודה פרשת בהר ד"ה ולא תונו) אומר דבר נורא, עמוק עמוק, ואת זה צריכין להניח בתוך המוח והלב ובכל רמ"ח איברים ושס"ה גידים.

קשה ל'ידא שמים לדבר בנחת
עם בעל עבירה

כתיב 'ולא תונו איש את עמיתו' - אסור לצער את הזולת, 'יראת מאלקיד אני ה'". אומר השבט מיהודה: הרבה פעמים כשירא שמים שליבו בוער בתוכו, הוא רואה האידך שיש אחרים שעוברים על מצוות ה', והוא רואה שיש עוברי עבירה וזה מבעיר את

לומר אימרא שיכול לצער
הזולת הוא איסור של לא תזנו

הרבה פעמים יכול להיות, כשמחנך מדבר לתלמידיו, או ההורים מדברים לילדיהם בסעודת שבת, או סתם יהודים כשחוזרים אחר אימרא, כשנותנים שיעור, או כשאומרים דרשה, ויודעים שיושבים שם יהודים שעברו על בין אדם למקום או על בין אדם לחבירו - הטבע אנושי היא, אם מוצאים תורה יפה, שיכולים בזה לעורר טוב את אותו אנשים - מכוונים את זה בשעת אמירת האימרה, ובזה מצערים את הזולת.

עוברים בזה על לא תזנו - אסור להתנהג כן!

לא לצער הזולת אפילו כשהוא
לא הולך בשיטת דבר

ועוד יותר מזה, טבע האנושי הוא, כשאחד הולך בשיטה שהוא סובר שדבר מה אסור לעשות, ולא שזה שיטתו הפרטית, אלא הרבי שלי סבר כן, וה'אדמו"ר הזקן' כבר סבר כן. אבי סבר כן, וזקני סבר כן. אבל גם להלה יש לו אב וזקנים ורביים, שהם לא סוברים כן. וקשה מאוד לדבר עם אותם בני אדם בלי לצערם.

על זה כתיב: 'ולא תזנו איש את עמיתו ויראת מאלקיד', אסור לצער אחד את השני, אפילו כשמכוונים ענין של יראת שמים, לדבר מוסר הוא דבר אחד, אבל לצער ולא יכול לדבר בנחת ליהודי אחר הוא דבר אחר לגמרי - דברים נפלאים!

התורה הקדושה רוצה מאתנו: ואהבת לרעך כמוך אני ה', והתורה הקדושה נותן לנו הכוחות שיכולין לקיימן.

מעשה בחסיד אחד

יהודי אחד שדר באותו העיר שדר בו אביו. והיה לו עוד אח אחד שהיה דר במדינה אחרת. אותו יהודי שדר באותו

בוער בקרבך, גם כן לא תדבר אליהם עם חריפות ולא תצערם.

כשאומרים מוסר אסור לבזון
לאחד מן המוסרים בכיוון

הוא מביא מההפלאה, שיש להם צוואה מאביהם, שכשדורשים ברבים ומגידים מוסר, אסור לבזון לצער אותן עוברי עבירה שיושבים עכשיו במקום, ומקשיבים להשיעור, רק צריכין לבזון כשמגידים מוסר, או כשנותנים דרשה לכלל ישראל, שעושים בזה הרצון הבורא יתברך שמו שציווה לומר מוסר לכלל ישראל, ולא יכוון לשום אחד בכיוון, ולא לדבר נגד יהודי פרטי, גם בשעת שמדברים מוסר, זהו גם כן בכלל 'ולא תזנו איש את עמיתו ויראת מאלקיד'.

אל תפחד את הציבור עם
העונשים

לכאורה קשה על הפסוק. 'ולא תזנו איש את עמיתו' הוא לשון רבים, ומסיים הפסוק 'ויראת מאלקיד' בלשון נוכח, מה טעם בזה?

אלא הפסוק מזהיר לנו, כשאחד הולך לחבירו ואמר לו: ידידי היקר, אתה יודע, שמה שאתה עושה עכשיו, תדע לך, אתה צריך ליפחד מהעונשים שהמעשה יכול לגרום עליך!

אסור לדבר כן! כמו שאיתא בגמרא שאסור לישא דין על החבר. כשאדם אומר המילים 'זכור, כל מה שאתה עושה עוד יענשו אותך, מעשים כאלה מביאים עונשים!'. על זה אומר הפסוק 'ולא תזנו איש את עמיתו' אסור לצער את הזולת 'ויראת מאלקיד' דהיינו שאתה צריך לירא מהעונשים שיכול ה' לענוש אותו, אסור לדבר כן, ואם מדברים כן עוברים על הלאו של 'לא תזנו' - דברים פחודים!

והאברך הסכים לזה.

הביאו את האברך לאביו. והאברך נשא חן בעיני הזקן, וגם הזקן נשא חן בעיני האברך. אבל האב הזקן לא ידע שבנו משלם לזה, והוא מסדר את הכל.

בכל העת גם הבן בא להאב מפעם לפעם, לוודאות שהכל הוא בסדר. אבל האב הזקן לא ידע שהבן הוא עומד ומנהל הכל מלמעלה. כשהבן הגיע, נהוג היה האב לומר לו: האברך הזה הוא יותר נאמן ממך, יותר נאמן מבן לאב. הבן נהוג היה לשחוק. כי היה מבין שאביו הזקן עושה בדיחותא, ורוצה ליתן בזה דברי שבח על חשבון של האברך. הוא לא סיפר לאביו אף פעם שהוא משלם הרבה לאברך זה, והאברך אינו בא לכאן בחינם.

הגיע היום ונפטר האב הזקן לחיי העולם הבא. ישבו שבעה, ואחר השבעה פתח הבן את הצוואה, והוא ראה שכתוב בהצוואה שאביו העביר בכתב את ביתו ורכושו, וכל מה שהיה לו, לאברך זה שעזר לו בסוף ימי חייו. אף דבר אחד לא השאיר לבניו, וגם לא לבן זה ששילם סכום גדול לאברך זה, כלום! הוא הבין הסיבה. עכשיו הוא תופס, שאביו היה בכעס עליו שאין הוא עוזר לו בעצמו, רק לקח איזה אברך שיסייע לו, ואפילו שהיה מאושר מאוד מעבודת האברך, ולא חסר לו מאומה.

חשב הבן בליבו: מה אעשה עכשיו? כל אחד מבין שאם אלך לדין תורה ויסביר להרבנים שבעצם רצה אביו ליתן לו את רכושו, רק לא ידע שהוא סידר ושילם שהאברך יבוא לסייע לו, ולא הגיע האברך לסייע ולעזור לו בחינם, אולי בדין תורה יזכה אותו בהנכסים.

אבל שוב חשב הבן: אקרא את האברך לדין תורה?! הרי הוא עזר לאביו בנאמנות יתירה, ובכלל אינני רוצה לילך לדין תורה, השם ישמרנו, זה יכול

העיר של אביו הזקן, הוא היה נהוג לבוא לאביו ולעזור לו לאכול לשתות וסייע לו עם כל עניני הבית, להניחו לישן, כן היה למשך זמן מה.

האב הזקן במשך העת, והגיע יום שלא-עלינו האב קיבל התקף לב. בנו התמסר עמו בבית החולים למשך זמן מה. כשיצאו מבית החולים שוב לא היה יכול האב לעשות שום דבר בעצמו. אמר האב לבנו: בני יקירי, ענין הרואות מה קורה עמי, אתה צריך להפסיק מעבודתך, אינך יכול להיות הרבה בביתך, אתה מחויב להיות אצלי יום ולילה לא ישובותי, הרבה יותר מן היכולת שלך, כי אין עוד אחד שיוכל לעזור לי!

הבן חושב לעצמו: הרי יש לי בית עם ילדים בלי עין הרע, אני צריך להביא טרף לביתי, אני צריך לעזור לאשתי בבית, הילדים צריכים שאהיה להם לאב. אין בדרך הטבע שאהיה אצל אבי במשך כל המעת לעת ובכל יום. ולמשך זמן ארוך כל כך [הרי הוא קיווה שאביו יאריך ימים ושנים בעור ה'].

הגיע לביתו וסח עם אשתו מה שיוכלו לעשות, והתפללו להקדוש ברוך הוא: רבנו של עולם, מחוייבין לעזור להאב, אבל מה יכולים לעשות, הרי אי אפשר לעזוב את הבית לגמרי?!

יצא מביתו סגור בתוך מחשבותיו, עם תפילות ובקשות להקדוש ברוך הוא, הורינו ה' דרכיך אהלך באמתך... הוא ראה אברך צעיר שעובר לידו, והשי"ת חנן את דעתו וקרא את האברך ואמר לו: אין לך עדיין פרנסה, אין לך בית עם ילדים הרבה, אתה תהיה עם אבי חלק גדול מהיום, לעזור לו בכל מה שהוא צריך, ואני אשלם לך כך וכך לשבוע על עבודתך הקשה, אבל אני מבקש ממך, תהיה במסירת רבה לאבי, כמו בן לאביו.

מה קרה?

קניתי הגרלת לאטא שיש לו סכום עצום מאוד בזה, וכיוונתי בשעת הקניה, שאם הקדוש ברוך הוא יעזור שאזכה בהגרלה, מכיון ששנינו לא זכינו בשום ירושה מאבינו, אם אזכה בהגרלה, אתן חצי מהסכום לאחי, הוא רוצה לחלק עם אחיו כאילו זה היה הירושה של אביהם. ומה עשה הקדוש ברוך הוא? הוא זכה בהגרלה! הוא זכה בכמה מיליון דאלער! אחי היקר: חצי הוא שלך!

האח עשה חשבון כמה מן הסכום הוא יקבל אחר החלוקה עם אחיו, ומצא כדי מידתו שהוא מקבל הרבה יותר ממה שהיה מקבל לכתחילה מירושת אביו, ומי מדבר עוד, אם היה הולך לדין תורה, היה צריך ליתן סכום גדול להוצאות הדין תורה, ועכשיו מכיון שוויתר, הוא חי בשלום עם כולם, ועוד זכה לסכום גדול הרבה יותר מן הירושה! מעשה הפלא ופלא!

לגרום מחלוקת, אני רוצה בעסק זה בשום אופן!!

והוא נזכר במימרה שאומרים בשם החזון איש, שמוותר אין מפסידים. ובעצם לא רק החזון איש אמר זאת, רק הרבה צדיקים אמרו מימרה זו, ומקובל אצל כלל ישראל עם סיפורים רבים בלי שיעור שרואים שאם מוותרים אין מפסידים רק אדרבה מרוויחים.

לכן הוא החליט: בשום אופן שבעולם לא אלך לדין תורה! הוא אמר להאבדך: אבי כתב כן בהצוואה, קח הצוואה ולך, קח לך הבתים, וקח לך הרכוש! אני מדבק עצמי בהקדוש ברוך הוא ואני מאושר.

~~~

כמו שכבר אמרנו, יהודי זה היה לו אח אחר שהיה דר במדינה אחרת. שנה לאחר פטירת אביהם, קרא לו אחיו, והוא מספר לו: יש לי לבשר לך בשורה טובה!

החכמה להודיע אב, לוותר!

ראש חודש אב הוא יומא דהילולא של אהרן הכהן. זה בא לרמז, שההכנה להתשעת הימים הוא לוותר לכלל ישראל, לוותר לכל. נא לומר ביחד:

הרינו מקבל עלי מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך. רבוננו של עולם, הרינו מוחל לכל אחד בלב שלם אינני ברגז על שום אחד, הכל אני מותר, אני אוהב את כל בניך. רבוננו של עולם עזר לי שמיום הולדי עד עתה, כל אחד שיש עלי לב קושה ימחל לי, כלם ויתרו בשבילי, ורבוננו של עולם, העקר מהכל, מחול נא לבניך, ותביא את משיח צדקנו, ועד זמן הגאולה תכתב לנו חיים מאירות, שמחה, השפעות טובות, עשירות ברוחניות ובגשמיות, הרחבת הדעת, נחת דקדושה ברוחניות ובגשמיות:

ב

רפאות תהיה לשרך - התורה היא רפואה לגוף ולנפש

פעם אחת הגיע בעל עגלה על שבת קודש פרשת מסעי לעיר צאנו, והגבאים לא

הרג את המידה הדעה מהמכה

שהתכוון להרוג את מידת הרציחה של יהודי זה, ולהכניס בו מידת רחמים וחסדים. וזה היה סיום בדבר טוב וברכה, ואכן זכה אותו בעל עגלה על ידי ברכה צדיק לשרש ממנו את המדה של הכאה, מלהיות מכה.

התורה הקדושה הוא רפואה ברוחניות ובגשמיות

ממעשה זה אפשר ללמוד, שכשלומדים תורה נביאים וכתובים, לומדים דברי חז"ל, אומרים תהלים, לומדים ספרי מוסר וחסידות, זה מרפא את האדם.

ישנם אנשים שאומרים: כבר למדתי מוסר, מוסר לא עזר אצלי, כהיום זה אינו עובד! - זה עובד טוב! בהתורה הקדושה יש כל הרפואות ברוחניות ובגשמיות, זה מרפא את תכונת הנפש, כל הטבעיות נעשים מעובדים, כל הקושיים הולכות מהאדם, התורה הקדושה מרפא כל סוגי מחלות ברוחניות ובגשמיות, זהו האמונה פשוטה שלנו!

היו רוצים לתת לו עליה לתורה, 'אדם גם, למה צריך הוא לקבל עליה?!'... טענו. אבל הרה"ק מצאנו התעקש בדווקא שיתנו לו עליה, וסיים את העליה עם הפסוק 'מות יומת הרוצח'...

כל אחד יודע שבקריאת התורה תמיד מקפידים מאוד, ומשתדלים לעולם לא לפסוק בדבר לא טוב. תמיד מנסים לסיים בכי טוב. אבל כך עשה הרה"ק מצאנו בהקריאה להבעל עגלה.

במוצאי שבת לא היו רוצים החסידים ליסע עמו בחזרה, כי הרה"ק הפסיק הקריאה במילה 'הרוצח', ואם הוא רוצח התייראו ליסע עמו.

אחר כמה שבועות, סיפר הבעל עגלה, שהיה לו מידה קשה, שנכנס בקל בתוך כעס, ונהג להכות את בניו, לא היה יכול להתאפק מלהכות את ילדיו. אבל מאז שהיה אצל הרה"ק מצאנו, והרה"ק מצאנו סיים הקריאה עם 'מות יומת הרוצח', הלך ממנו את המידה רע, ומאז שוב אינו מכה. אז הבינו הכוונה של הרה"ק מצאנו, כשסיים עם הפסוק 'מות יומת הרוצח',

ג

מחלוקת אין דרך ישר אף פעם

השבטים, אבל הם רוצים כבר עתה שיתנו להם את עבר הירדן.

אומר הספורני, משה רבינו חשב בליבו, עכשיו זה יגרום מחלוקת - מסכים! אתם יכולים לקבל את עבר הירדן כבר מעכשיו! הסיבה למה 'ויתן להם משה' - אומר הספורני - כי משה רבינו לא רצה להנהיג מחלוקת. משה רבינו וויתר על מה שהוא סבר שזה המהלך הוא יותר טוב, כי מחלוקת הוא אף פעם לא מהלך טוב! תעייני בהספורני בפנים בדבריו.

בפרשתן כתיב, שכשהבני גד ובני ראובן וחצי שבט המנשה ביקשו שרצו לקבל את ארץ סיחון ועוג, לא רצה משה רבינו בשום אופן לתת להם, רק אחר ששאר השבטים ילכו בארץ ישראל, וילחמו במלחמה, ויגמור המלחמה, וישבו בארץ כנען, ואז היה מוכן לתת לבני ראובן ובני גד וחצי שבט המנשה את עיר סיחון ועוג. אבל הם לא קיבלו ההצעה. המה טענו עם משה רבינו, שרוצים ללחום ביחד עם אחיהם שאר

ד

כי אתה שומע תפלת כל פה; יש לנו על מי להישען

נותן את ליבי להקדוש ברוך הוא, אני מרגיש, שנעשה קל עלי, כל הדאגות יורדות, מפסיקים האנחות, הכל הוא טוב ויפה, ברוך השם. אני בידו של הקדוש ברוך הוא!

אמר החייל הגוי: אני מקנא אותך! יש לך מי שירגיע אותך! יש לך לאן יפנה! יש לך אמונה טהורה! התקרבות להקדוש ברוך הוא עצומה! נא לפעול ישועות!

ערב ראש חודש הוא עת רצון, יש לנו אב בשמים, הוא שומע את תפילתנו, הוא שומע את צעקות ליבינו. נא לבכות לפניו, נא לבקש לפניו, נא לפעול ישועות לכלל ישראל, לצער גלות השכינה. נא לקבל עלינו להיות באמת חברים כל ישראל, נא לקבל עלינו לחיות מתוך אמונה שלום בטחון ושמחה עם פנים מאירות בכל המעט לעת, בלי נפקא מינה באיזה מקום זמן ומצב. השי"ת ישלח לנו כל מיני ישועות, כל מיני ברכות, כל מיני הצלחות, בשורות טובות ישועות ונחמות, התפילות יתקבלו לרחמים ולרצון, תפעלו כל טוב, ותהיה לכם א לעכטיגן תמיד, אמן כן יהי רצון.

בעת מלחמת העולם הראשונה, היה הרבה יהודים ולהבדיל הרבה גוים לקוחים בהצבא. פעם אחת הכיר חייל גוי על חייל יהודי, שיש לו מנהג תמוה. כשיש לו מעט זמן הוא הולך בפנינה, ופיו ממלל דבר מה. התפלא הגוי מאוד, כי היה מכיר את החייל, וידע שהוא יהודי בעל שכל, ואינו טיפש, ואם כן מה הוא עושה שם? ניגש אליו וביקש ממנו ברחמים: "תספר לי מה אתה עושה בהפניה בכל רגע פנוי?".

אמר לו החייל היהודי: כמו שאתה רואה שאני יהודי, זה מלחמה כבידה מאוד, כל אחד מודאג ואינו יודע מה יולד יום, אין יודעים מרגע אחד על השני מה יהיה, המצב הוא איום ונורא, אבל יש לי אב בשמים, אבינו רועינו, המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. בכל פעם שיש לי עת פנוי, אני מדבר אל אבינו שבשמים, ואני מבקש ומתפלל אליו, אני משוחח אליו את ליבי. והידעת? יש לי אמונה פשוטה בהקדוש ברוך שהוא שומע תפילת כל פה, השם יתברך הוא מקבל את תפילתנו ברחמים וברצון. ותדע, שכל פעם שאני הולך להפניה ואני משוחח את ליבי, אני מתפלל, אני

קול פנים מאירות:

שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א

צענטראלע נומער: 845-414-0076 | א"י: 072-370-

1823 | ענגלאנד: 0330-350-3190 | ארגענטינע:

5411-2152-7691 | אנטווערפן: 323-346-0673 |

מאנטריאל: 438-228-2500

אזר לנתיבותי

מה הריוח של הרגשת "צער השכינה!?"

מישהו שאל, במיוחד עכשיו כשימי בין המצרים מתקרבים, ובהרבה מקומות אומרים 'תיקון חצות', בין אם באמצע היום ובין אם באמצע הלילה, אפילו אלה שלא אומרים זאת באמצע השנה. בכל מקרה, אנו יודעים שכל יהודי חייב להשתתף בצער השכינה. בין אם זה צער חורבן בית המקדש, צער הגלות, או באופן כללי, כשיש איזה צער אצל יהודים אחרים, שזה גם צער לשכינה. כל אדם חייב להשתתף בצער הקב"ה; צער הקב"ה חייב לגרום לו כאב. מדוע הקב"ה צריך שנרגיש אותו, שנשתף אותו פעולה? האם הקב"ה צריך משהו מבשר ודם? הרי בן אדם, בשר ודם, צריך אדם אחר שיכיר בסבלו. זה מובן; זו טבעו של בשר ודם, של בן אדם גשמי. אבל איך זה קשור להקב"ה?

התשובה: מה ההבדל בינינו לבין הדור הקודם, איך נראו ימי בין המצרים, ואיך נראו אלול ותשרי, איך נראו ימי הספירה, ואיך נראו פורים ופסח, איך נראו ראש השנה ויום הכיפורים, איך נראו סוכות ושמחת תורה, איך נראתה הושענה רבה, ואיך נראתה חנוכה. הדור הקודם, שחי עם הקב"ה במחשבה, בדיבור ובמעשה ללא הפסקה, ניתן היה לראות ביהודים הוותיקים, ובמיוחד במנהיגי וצדיקי הדור, שבכל יום בשנה, לא משנה באיזה יום בשנה, ניתן היה לראות עליו איזה יום שהוא, שהיום הוא יום שמח, היום הוא יום עצוב, היום יש מצווה מיוחדת. היום יש עבודה מסוג זה, היום יש עבודה מסוג אחר. אפשר היה לראות זאת בצורת פניו, בתנועות גופו, באופן דיבורו, באופן חשיבתו, באופן תנועותיו.

מדוע? ומדוע זה לא כך היום?

התשובה לכך היא: משום שהמטרה שלשמה בא יהודי לעולם היא: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם, חיים כולכם היום" - כדי שנגיע לשלמות, כדי שנמלא את תפקידנו שלשמו שלח אותנו

הקב"ה לעולם הזה, ולא השאיר את נשמותינו למעלה, ליהנות מזיו השכינה, ללא ניסיונות וקושיים.

מדוע שלח אותנו הקב"ה? משום שהקב"ה רוצה שהיהודי בעולם הזה יהיה כמו המלאכי מעלה, כמו הצדיקים של העולם הבא הנהנים מזיו השכינה. הבורא ית"ש רוצה שנחזיק את עצמנו כאן, בעולם הגשמי הזה, נתגבר על הנסיונות שלנו ונהנה מזיו השכינה.

הדרך שבה נהנים מהשכינה הקדושה, הדרך שבה אדם קשור לשכינה הקדושה, כדי שאנו בני מגושים נוכל להבין זאת, היא באמצעות מה שמכונה "מיטגפיל - להרגיש-עם."

כמו שאתם מבינים, חלילה, כשיש לו לאדם איזה צער, מי הכי מעורב בהצער שלו? ככל שאתם קרובים יותר, כך אתם מעורבים יותר בהצער שלו. האשה לבעל, או בעל לאשה, אחרים באים הילדים, אחרים ההורים, אחרים הסבים והסבתות, וכן הלאה, משפחה, חברים. אבל זה מתפשט בהדרגה יותר ויותר. הקרובים ביותר הם למעשה חלק מהצער.

למה אתם חלק מהצער אם אין לכם את הצער? התשובה היא: יש לי את הצער, כי לבן שלי, לאבא שלי, לבעל שלי, לאישה שלי, לאח שלי, לאחות שלי יש צער, אז יש לי צער.

נמשל:

דביקות להבורא, ברוך הוא. אם אנחנו מרגישים את הצער של השכינה, את השמחה של השכינה. אם אנו חשים בכל מצווה, כאשר אדם מניח תפילין, מה קורה למעלה בשמים, ואנו הופכים לחלק מזה, אנו נקשרים להקב"ה באמצעות הציצית, זה מביטח שאדם לא יאבד את תפקידו, את ייעודו, ושהוא לא יעבוד את גופו, ויתערבב ויתעמק בכל הדברים של העולם הזה. דרך מה שאנו חשים, אנו חיים עם הקב"ה. זהו פירוש המילה "התקרבות."

כאשר אדם עובר קשיים, והוריו, אחיו או ילדיו אינם מראים את נוכחותם, הוא מרגיש מבודד, הוא מרגיש כמו אבן, הוא שבור, הוא אינו יכול לשאת זאת. מדוע הוא זקוק להם? כיצד הם יכולים לעזור לו? זו מסירות, זו קרבה, זו חיבור. קל וחומר בן בנו של קל וחומר, החיבור שלנו עם הקב"ה.

לכן, הדור הקודם, שהיה מחובר להקב"ה, לא עבדו את עצמן, כביכול, נקרא לזה כך: הם דאגו שלכל-יכול תהיה תפילה. שלכל-יכול תהיה תורה, יהודים צדיקים, שלכל-יכול יהיה תיקון המדות, שלכל-יכול תהיה קדושה וטהרה, שכל מצוות הבורא יהיו בעולם. למה? כי הם אוהבים את הכל-יכול כל כך, הם כל כך קשורים להכל-יכול, זו הדרך שבה אנחנו, בשר ודם, יכולים לבטא את זה. זה לא שהקב"ה צריך את זה מאיתנו; הקב"ה נתן לנו את זה במתנה, כדי שנוכל להתדבק אליו. הקב"ה לא צריך מאיתנו שום דבר, שום דבר בכלל. כל מטרת הבריאה היא כי הקב"ה רוצה לעשות לנו טוב, לתת לנו מתנות, כדי שנוכל לחזור אליו, עם דביקות הבורא ברוך הוא, מדריגה אחר מדריגה.

יכולים לשמוע תשובות בכל תחומי החיים על קו המערכת בכפתורים: 551

לקבל הגליונות שלנו בכל שבוע, תפנו ל:

gilyonospm@gmail.com

מאמר הפרשה

ה'מוצאים

דברי תורה על פרשיות השבוע מכ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

כי אֵשֶׁב בַּחֹשֶׁךְ ה' אֹר לִי

א. תוכו רצוף אהבה; בתוך האבילות והדינים נסתרים רחמים וחסדים ואהבה / אפילו בהמצבים הקשויים ביותר אינם מתייזרים כי ה' אהנו / החסד הגדול ביותר שהקב"ה עושה עמנו הוא שאנו יכולים לדבר אליו בלשון נזכר / בתוך הדינים נסתרים רחמים וחסדים / בינם תעשה כאב, יום של דין, מנחם אותנו הקב"ה עם חסדים / מתעשה כאב ואיך כבר מותרת חיים שהמה כנגד שם אדני- / **ב. הסגולה הנפלאה להזכיר ישועות ומופתים שכבר היה לו לאדם להוושע ברחניות ובגשמיות** / אם אומרים על כל דבר 'בעזרת השם' אז מצליחים / לספר מופת פרטי בשעת צרה הוא מסוגל להוציא מהצרה / בעת נסיון יש סגולה להזכיר לעצמו מן הפעמים שכן יתגבר בנסיון, וזה מקבלים מה להתגבר גם עכשיו / להזכיר את 'שירת חם' בעת צרה הוא מסוגל לישועות / על-ידי זכירת 'ציאת מצרים' יכולים לקיים את כל מצוות התורה / על ידי זכירת חניסים של פעם מתגלה החסדים גלויים / קבלת עול הגלות באהבה זה המפתח של האוהל / צריכים לשמור עצמו מלקרוא את המצב 'מצב קשה' / להאמין שההשתדלות מביא פריסה זהו פנים בהאמונה / **ג. התגברות בשעת נסיון הוא סגולה שבפעם הבא כבר יהיה קל יותר** / אם משהמשים באיזה מידה לכבוד שמים מהלל המידה את הקדוש ברוך הוא / כשאדם משהמש במידתו לשם שמים עושה הקדוש ברוך הוא לבוש לעצמו במידה זו / התגברות על נסיון מסייע לו לאדם שיוכל בפעם הבא להתגבר עוד / איסור יהוד על ממון זה / **ד. האור הנגזר מאיר בימים האלו** / מיד כששבים בתשובה נעשים בבחינת עושים רצונו של מקום / קדושת ששת ימי המעשה נכללים בשבת קודש / בהחשבת חגי-גורא רואים כלל ישראל את האור הנגזר / **ברכת הקודש.**

תוכו רצוף אהבה; בתוך האבילות והדינים

נסתרים רחמים וחסדים ואהבה

אלקין ברכך בכל מעשה ידך ידע לכתך את המדבר הגדול הזה זה ארבעים שנה ה' אלקין עמך, אומר המגיד הקדוש מקו'ניץ כל שנה קוראים פרשת דברים

אפילו בהמצבים הקשויים ביותר אינם מתייזרים כי ה' אהנו
המגיד הקדוש מקו'ניץ מביא בספר
עבודת ישראל, כתיב בפסוק (כ ז): 'כי ה'

הם מתרחקים ומפסיקים לקטרג. כך יוצא שבדינים יש רחמים וחסדים נסתרים, כדי שהחיצונים והמקטרגים ילכו. כל צער ועגמת נפש בא רק, משום שהקדוש ברוך הוא מראה חיצוניות הדינים כלפי הקליפות, כאילו הוא מתנהג איתנו בדינים, אבל בפנימיות זה כולו אהבה. המגיד מקו'נץ מאריך בזה. העיקר הוא שהקדוש ברוך הוא יעזור שבימים הללו יהיו לנו החכמה בינה ודעת אמיתיים להוציא את האור הגנוז ולהרגיש את החסדים הגלויים של הימים הללו. הקדוש ברוך הוא יעזור שיהיה ותחזינה עינינו.

בימי בין המצרים, בין ראש חודש שבט לתשעה באב. וזה שמרומז בפרשה הזאת כל המקומות שעברו היהודים ממקום למקום המסעות הקשים, אבל זה מראה שה' אלוקינו היה איתנו, הקדוש ברוך הוא היה איתנו, להראות שגם כשזה בין המצרים, עוברים את כל הקשיים, הימים הקשים, ימי האבל, ימי הבכיה על חורבן בית המקדש, אבל מתחזקים שכמו שהקדוש ברוך הוא הולך איתנו במדבר שממה, והלך לפנינו, כך גם בימים הללו, זה אמנם נקרא בגיא צלמות, אבל בתהלים כתוב 'גם כי אלך בגיא צלמות לא אירע רע'.

ביום תשעה באב, יום של דין, מנחם אותנו הקב"ה עם חסדים

בתוך דבריו אומר המגיד הקדוש מקו'נץ: תשעה באב אחר צהרים כבר מניחים תפילין ומתפללים מנחה, משום שבאים מלאכים חדשים לרחם על כלל ישראל. כל תשעת הימים מזכירים את שם הוי"ה בנקודת שוא, המורה על גבורה (של"ה בית ה'; פרס רימונים שער הטעמים פ"ה). אבל בתשעה באב אחר צהרים מזכירים אותו בכוונת נקודת סגול, שמרמז לעם הסגולה, המורה על אהבת השם. הקדוש ברוך הוא מנחם אותנו בתשעה באב עצמו, באותו יום של האבילות עצמו, כבר מגיעה התחזקות הגדולה וההתגלות הגדולה שמדברים כבר על הגאולה ועל בנין בית המקדש. ביום הדין של תשעה באב, היום מסתיים ברחמים.

מתשעה באב ואילך כבר מתחיל הימים שהמה כנגד שם אדני-

החסד הגדול ביותר שהקב"ה עושה עמנו הוא שאנו יכולים לדבר אליו בלשון נוכח

מביא הוא מר' שמשון מאוסטריפולא זצ"ל, ששם "אתה" הוא שם שמגין עלינו, כמו שכתוב 'כי אתה כהן לעולם', 'אתה' הוא בחינת חסד (כידוע שכהן הוא מצד החסד). עיקר החסד שהקדוש ברוך הוא עושה עמנו הוא שאנו זוכים להתפלל אל ה' בלשון נוכח "אתה". 'שבטך ומשענתך המה ינחמני' מבטא את הקרבה שלנו לה' ואת קרבת ה' אלינו. גם כאשר מרגישים את המקל, הוא משענתך וישועתך.

בתוך הדינים נסתרים רחמים וחסדים המגיד מקו'נץ מוסיף רעיון נפלא: כאשר ה' רוצה להוריד השפעות טובות וחסד לבני ישראל, באים המקטרגים ורוצים לקחת זאת מהם. אך הקדוש ברוך הוא מראה שהוא נותן גם דינים לעם ישראל. הם רואים שהקדוש ברוך הוא מתנהג עם עם ישראל במידת הדין, ולכן

תיכף אחרי תשעה באב קוראים את עשרת הדברות, קבלת עול מלכות שמים. ויש לומר טעם בזה, מכיוון שההתגברות על הקושי היא דביקות בבורא וקבלת עול מלכות שמים, קבלת עול התורה והמצוות. רואים מכאן שתשעת הימים ותשעה באב עד אחרי הימים הנוראים הם המשכיות אחת. זה מרמז שכימי יציאתך מארץ מצרים, כך הוא ענין מתשעה באב עד הימים הקדושים. שם אדנ-י רומז על הימים של חודש ניסן, כך גם הימים הללו מורים על ימי רחמים ורצון. זה רק נראה כמו מלא קשויים, אבל לא, 'תוכו רצוף אהבה'. הקדוש ברוך הוא נתן לנו את הימים הללו כדי שהמקטרגים לא יראו את הדברים הטובים שלנו. לכן כל אחד שמנצל את הימים והזמנים הקרובים לתורה ויראת שמים, כשהמקטרגים יושבים בצד הם חושבים שיש גבורה. אבל בינתיים אנחנו בכוח התורה, בכוח השמחה, בכוח האמונה והבטחון ובכוח ההתחזקות, נביא הרחמים והחסדים הגלויים מההסתר שמוסתר.

הוא מביא מהרבי ר' שמעלקא ניקלשבורגער ז"ע, שמראש חודש ניסן ועד י' בניסן הם כנגד האות י' של שם אדנ-י. ארבעת הימים שצריך לבחון את קרבן הפסח הם כנגד ד'. חמישים הימים שבין פסח לשבועות הם כנגד האות נ'. שבועות הוא כנגד האות א'. אותו דבר הוא גם מתשעה באב ועד אחרי הימים הקדושים, גם אלו ימי גאולה וימי שמחה כמו אותם ימים כשיצאנו ממצרים. השם אדנ-י רומזת על הימים הללו. מ-י' באב עד ראש השנה הם חמישים יום, וזה כנגד האות נ' של השם אדנ-י. עשרת ימי תשובה הם י' כנגד האות י'. ארבעת הימים מיום כיפור עד סוכות הם כנגד האות ד'. היום הראשון של סוכות הוא האות א', וזה מרמז על בניין הבית השלישי.

רואים מכאן שכל קושי, כל יסורים, כל לחץ וכל דחק שיש לו לאדם, הכל יש בו אהבה. הקדוש ברוך הוא יעזור שנזכה באמת לראות את האור.

הסגולה הנפלאה להזכיר ישועות ומופתים

שכבר היה לו לאדם להושיע ברוחניות

ובגשמיות

ביום חמישי פרשת ויצא, ואמר לו שהוא מקווה להיות בפרשת וישלח בזובליטוב. התורת חיים אמר לו: אתה רוצה להיות בשבת וישלח בזובליטוב? החסיד לא הבין מה שאמר לו, והלך לו לדרכו.

אם אומרים על כל דבר 'בעזרת השם' או מצליחים דבר נפלא מביא האמרי ברוך: בפרשת השבוע כתוב (ג כא) 'זָאת הַחוֹשֶׁה צִוִּיתִי בָּעֵת הַהִיא לֵאמֹר עֲיִנְךָ הָרְאָה'. הוא מביא מעשה על זקנו בעל התורת חיים זצ"ל. אברך אחד לקח ממנו ברכת פרידה

אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹקֵיכֶם לְשָׁנִי הַמְּלָכִים
הָאֵלֶּה. בְּזִכּוֹת זֶה, 'כִּן יַעֲשֶׂה ה' לְכָל
הַמְּמַלְכּוֹת אֲשֶׁר אֵתָּה עֹבֵר שָׁמָּה, הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שְׂבָחוֹת זֶה תֻּכְּלוּ לִנְצַח
אֶת הַל"א הַמְּלָכִים. מַעֲתָה וְהַלֵּא אֵין לָכֶם
מֵה לַפְּחַד, עֲלֵיכֶם לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה
וּבְבִיטְחוֹן. כֹּךְ אֹמֵר הָאֱמָרִי בְּרוּךְ שְׁעֵלִינוּ
לְלַמּוֹד מִהַפְרָשָׁה הַשְּׁבוּעָה.

הָרִי לָנוּ שְׁנֵי יִסּוּדוֹת חֲשׁוּבִים: א. כָּל
יְהוּדֵי צָרִיךְ תָּמִיד לֹמֵר 'אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם'
'בְּעִזְרַת הַשֵּׁם', ב. וְאִם יְהוּדֵי יִזְכִּיר דְּבָרִים
טוֹבִים מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא יַפְעֵל עֲבוּר
עֲצָמוֹ יְשׁוּעָה בְּמַצָּב שֶׁבּוֹ הוּא נִמְצָא עֲכָשִׁי.

בַּעַת נִסְיוֹן יֵשׁ סְגוּלָּה לְהִזְכִּיר לְעֲצָמוֹ מִן הַפְּעָמִים שֶׁכֵּן
יִתְגַּבְּרוּ בְּנִסְיוֹן, וְזֶה מִקְבָּלִים כּוֹחַ לְהִתְגַּבֵּר גַּם עֲכָשִׁי
לִכְּן אֹמְרִים בְּאִיכָּה פְּסוּקִים כְּמוֹ
'חֲסִדֵּי ה' כִּי לֹא תִמְנֹו', כִּי אֲנוּ מִזְכִּירִים לָהֶן
אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים שֶׁעָשָׂה. זֶה נִכּוֹן
בְּגִשְׁמִיּוֹת, אֲבָל גַּם בְּרוּחָנִיּוֹת זֶה כֹּךְ. אִם
מִתְקַשֶּׁה בַּדָּבָר מֵהַ בְּרוּחָנִיּוֹת, בְּקִדּוּשָׁה,
בְּשִׁמְרִית עֵינָיִים, וְלֹא מִבֵּין תּוֹסֶפֶת, יִזְכִּיר
לְעֲצָמוֹ מִתִּי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲזָר לוֹ וְהוּא
הַצְלִיחַ לְהִתְחַזֵּק בְּשִׁמְרִית עֵינָיִים, וּבִכּוּחַ זֶה
יֻכַּל לְהִתְחַזֵּק גַּם בְּהַמְשָׁךְ.

לְהִזְכִּיר אֶת 'שִׁרֵּית הַיָּם' בַּעַת צָרָה הוּא מְסוּגָל לִישׁוּעוֹת
נִיתֵן אָף לְהִזְכִּיר אֶת נִיִּסֵּי יִצְיָאָה
מִצָּרִים כְּסִיפּוֹר. לִכְּן אֹמְרִים צִדִּיקִים
שֶׁאִדָּם בְּשַׁעַת צָרָה יֹאמֵר 'וְיִשׁוּעַ' ו- 'אֲז'
יִשִּׁיר'.

עַל-יְדֵי זִכְרֵית יִצְיָאָה מִצָּרִים יְכוּלִים לִקְיִים אֶת כָּל מִצְוּוֹת
הַתּוֹרָה

הַמְּסַבֵּב כָּל הַסִּיּוּבוֹת כְּבֵר סִיבֵב
שְׂבִשְׁבַת פְּרִשְׁתָּ וְיִשְׁלַח כְּבֵר הִיָּה בַּחֲזָרָה
בְּקוּסוּב אֲצֵל הַתּוֹרַת חַיִּים. שְׂאֵל הָאֲבִיר מִן
הַתּוֹרַת חַיִּים: אִם הָרַבִּי יוֹדֵעַ מֵה יִקְרָה
אִתִּי, לְמָה לֹא אֹמֵר לִי הָרַבִּי מֵרָאשׁ, וְלִמָּה
הַשְּׂאִיר אוֹתִי לְסַבּוֹל אֶת הַקְּשִׁיִּים שֶׁלִּפְנֵי
כֵּן? הַתּוֹרַת חַיִּים עֲנָה: לֹא נִבְיָא אֲנִכִּי וְלֹא
בֵּן נִבְיָא אֲנִכִּי, אֲלָא כְּתוּב (בְּרִאשִׁית כֹּחַ כ)
'וַיִּדָּר יַעֲקֹב נִדָּר לֵאמֹר אִם יִהְיֶה אֱלֹקִים
עִמָּדִי וְשָׁמְרָנִי בְּדֶרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ'.
מֵה זֶה 'לֵאמֹר'? אֲלָא תִירֵץ לוֹ הַתּוֹרַת
חַיִּים: הַנִּדָּר הִיָּה שִׁיגִיד תָּמִיד שֶׁהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אִיתּוֹ. וְכִשְׂרָאִיתִי שְׂאֵתָה לֹא
אִמַּרְתָּ 'בְּעִזְרַת ה'', אִקּוּהָ לְהִיּוֹת בְּזוּבִלִּיטוּב'.
מִכִּיוֹן שֶׁלֹא אִמַּרְתָּ זֹאת, יִדְעָתִי שֶׁלֹא תִגִּיעַ.

לְסַפֵּר מוֹפֶת פְּרָטִי בְּשַׁעַת צָרָה הוּא מְסוּגָל לְהִנְצֵל מִהַצָּרָה
הָאֱמָרִי בְּרוּךְ מוֹסִיף: מִשֶּׁה רִבִּינוּ הִיָּה
מוֹדָאג מְאֹדד שִׁיְהוּשׁוּעַ וְכָלל יִשְׂרָאֵל יִגִּיעוּ
לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְיִרְאוּ אֶת הַל"א מְלָכִים
בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, הֵם עֲלוּלִים חֲלִילָה לְהִגִּיעַ
לְעַצְבוֹת וְלֹא יֻכְּלוּ לִנְצַח בְּמִלְחָמָה, כִּי
הַשְׂכִּינָה אִינָּה שׁוֹרָה מִתּוֹךְ עַצְבוֹת. אֲבָל יֵשׁ
סְגוּלָּה מִצִּדִּיקִים מְפּוֹרְסָמִים שֶׁאִם אָדָם
עֲמוּד בַּעַת צָרָה, עֲלִיו לְסַפֵּר סִיפּוֹר אִישִׁי
שֶׁבּוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲזָר לוֹ, וְזֶה סְגוּלָּה
שֶׁהַצָּרָה הַנּוֹכַחִית שֶׁבָּה הוּא עוֹמֵד בּוֹ,
בְּזִכּוֹת הַסִּיפּוֹר יִזְכֶּה לִישׁוּעָה.

לִכְּן אֹמֵר מִשֶּׁה רִבִּינוּ לִיְהוּשׁוּעַ
שְׂכָאשֵׁר יִגִּיעַ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, בִּיקֶשׁ מִמֶּנּוּ
לֹא לַפְּחַד מֵאַף אֶחָד. 'וְאֵת יְהוֹשׁוּעַ צִנִּיתִי
בְּעֵת הָהוּא לֵאמֹר', הוּא אֹמֵר לוֹ לְהִתְחַלֵּל
לְסַפֵּר אֶת הַנִּסִּים שֶׁל יִצְיָאָה מִצָּרִים וְאֶת
הַנִּסִּים שֶׁל הִירְדּוֹן 'עֵינֶיךָ הָרָאִת אֶת כָּל

השנים. על כך אומר המלבי"ם שדוד המלך אומר 'יומם יצוה ה' חסדו', היום שנראה לך כמו לילה יתגלה עכשיו כמלא חסדים.

קבלת עול הגלות באהבה זהו המפתח של הגאולה
עם זה אפשר להבין עומק דברי השפת אמת בפרשת שלח. יש מדרש על הפסוק (במדבר יד א) 'וַתֵּשָׂא כָּל הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת קוֹלָם', הדא הוא דכתיב (ירמיהו יב ח) 'נִתְּנָה עָלַי בְּקוֹלָהּ עַל כֵּן שָׁנְאַתִּיהָ'. על כך שבכיתם, זה גרם לשנאה, כי כשכלל ישראל אמרו (דברים א כז) 'בְּשָׁנְאַת ה' אֲתֵנוּ הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם', כשהאדם אומר שיש שנאת ה', למרות שאנחנו יודעים שהקדוש ברוך הוא נתן הכל לטובה ולברכה, אבל מכיוון שאמרו את המילים 'שנאת ה', זה גרם לשנאה. 'ותשא כל העדה ויתנו את קולם' - למה זה גרם? כי עשיתם בכיה. אומר השפת אמת מכאן צריך ללמוד שאם חלילה באים על האדם ייסורים ומצבים קשים מצד הדין והמשפט, והאדם מקבל אותם באהבה ויודע שהכל חסדים מהקדוש ברוך הוא, אותו דבר הוא עם קבלת הגלות. אם מקבלים את הגלות באהבה, זה המפתח לגאולה.

עם זה מבינים יותר את דברי המלבי"ם ואת דברי האמרי ברוך שהזכרנו: כאשר יהודי רואה עת צרה ומזכיר את הניסים ומודה לה', הוא הופך את הגזירה.

צריכים לשמור עצמו מלקרוא את המצב 'מצב קשה' יש להיזהר מאוד בזה. לפעמים בימינו שומעים דברים קשים שקורים, אנשים נשברים ואומרים שהעולם בצרה.

ויכולין להוסיף לזה, שאולי זהו הטעם, שאצל כל מצוה מזכירים 'זכר ליציאת מצרים' וכל האותות והמופתים. והוא בכדי שהאדם לא יאמר שאין אני במדריגה לזכות לכל הניסים. אבל באמת יכול כל אחד ואחד מישראל לקיים את את התורה כולה. הכיצד? על ידי שמזכיר זכר ליציאת מצרים, הוא מקבל את הכוחות.

על ידי זכירת הניסים של פעם מתגלה החסדים גלויים מענין לענין באותו ענין: בתהילים דוד המלך אומר (מב ז-ח), 'אֶלְקֵי עָלִי נִפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל כֵּן אֶזְכְּרֶה מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים מִהֵרָ מִצְעֵר תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיהָ כָּל מִשְׁבְּרִיהָ וְגִלְיָה עָלִי עֲבָרִי'. פשט נפלא אומר המלבי"ם: בעצם הוא מתחיל להתלונן שאינו רואה את הניסים והאותות והמופתים שראו בדור הקודם. מה עושים? 'אלוקי עלי נפשי תשתוחח' - אני רוצה גם לראות את הניסים הגדולים. על כך עונה: אתה רואה אותם, אתה יודע איך. 'על כן אזכרך מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער' - אני אזכיר לך את הניסים והנפלאות בירדן, בהר חרמון, בהר מצער, את הניסים הגדולים שראו בכנען. אזכיר אותם וכך גם אזכה לראות את הניסים הגדולים. 'תהום אל תהום קורא לקול צנורית' - עיין שם בהמשך דבריו באריכות, אבל המסר הוא, שכל צרה שבאה על יהודי ונראה כאילו היום הפך ללילה, זה סימן שיתגלה אור ה'. והיה יום, וה' יצוה חסדו, כאשר מזכירים את הניסים של ה', רואים את הים, רואים את כל הגלים של הים שנלחמים זה בזה, מזכירים את מה שהיה לנו ביציאת מצרים ובירדן וכל הניסים שעברו על ישראל במשך כל

יש אנשים שתולים את סיבת פרנסתם בדבר הזה, למשל, אדם עם חנות או משכיר. אם לוקחים לו את העסק, הוא חושב שאין לו פרנסה, הוא חושב שזה מקור פרנסתו, אבל הוא לא מאמין חלילה שאין לקדוש ברוך הוא דרך לתת לו פרנסה טובה יותר. משה רבינו אומר 'ובדבר הזה, כשאדם אומר 'הדבר הזה, זה סימן שאינכם מאמינים בה'.

צריך מאוד להזהר בדברים כאלה, וכך אומר שפת אמת: אדם צריך לאהוב את התוכחות, וכשמזכירים את ישועת ה', הגזירה מתהפכת. הקדוש ברוך הוא יעזור שזה יתקיים.

להאמין שההשתדלות מביא פרנסה זהו פגם בהאמונה הדגל מחנה יהודה מביא מהרה"ק מסטרעטין זצ"ל שבפרשה השבוע כתוב 'בְּדֶבֶר הָזֶה אֵינְכֶם מֵאֲמִינִים בָּה' אֱלֹקֵיכֶם'.

התגברות בשעת נסיון הוא סגולה שבפעם הבא

כבר יהיה קל יותר

ה', הכעס הולך ומודה לה' וה' עושה מזה לבוש. 'כי חמת אדם' - כשהחמה של האדם 'תודך' מודה לה', 'שארית חמת תחגור' - ה' לוקח את הכעס ועושה ממנו חגורה.

אומר עוד דבר מופלא. בפרשת וירא אומר ה' לאברהם אבינו לאחר העקידה (בראשית כב טז): 'כִּי יֵעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת בְּנֶךְ אֶת יְחִידְךָ כִּי בָרַךְ אֲבָרְכָךָ'. לכאורה קשה, כיצד שילם הקדוש ברוך הוא שכרו בעולם הזה, הרי אננו יודעין הכלל ששכר מצווה בהאי עלמא ליכא. למה ה' אומר לאברהם אבינו שהוא יקבל שכר?

על זה הוא אומר, שאם אדם בטבעו רחמן והוא הופך לאכזר לכמה דקות כדי לקיים את מצוות ה', ה' לוקח את הרחמנות שזרק ועשה מזה כבוד שמיים עם

אם משתמשים באיזה מידה לכבוד שמים מהלל המידה את הקדוש ברוך הוא

הרה"ק משימלויא זצ"ל כותב דברים נפלאים (פרשת פנחס). כתוב בתהילים (עו יא): 'כִּי חֲמַת אָדָם תִּדְוָךְ שְׁאֵרִית חֲמַת תִּתְּגֹר'. כל מעשיו של האדם צריך שיהיו לכבוד שמים. הרמב"ם אומר 'למען יזמרך כבוד'. אם אדם לוקח את הכבוד לעצמו, זה לא טוב, אבל אם אדם מבטל את כבודו למען ה', הכבוד הולך ומודה ומשבח את ה' שברא אותו. 'למען יזמרך כבוד' - צריך שיהיה הכנעה כדי שמידת הכבוד תשבח את ה'.

כשאדם משתמש במידותיו לשם שמים עושה הקדוש ברוך הוא לבוש לעצמו במידה זו

כל המידות הרעות, למשל חמה וכעס, אם יהודי מתאפק ולא כועס, החמה הולכת ומודה לה' שברא אותו, או אם יהודי משתמש בכעס למחות למען ה', הכעס גם מודה לה'. אם הכעס הוא לכבוד

הוא הופך לאכזר על העיניים שלו, הוא מתחזק ולא מרחם על העיניים שלו ליהנות ולראות מה שהוא רוצה. הוא זורק את הרחמנות שיש לו על העיניים וה' עושה מזה לבוש, ומזה נולד ליהודי עין קדושה.

זה נכון לגבי כל מידה שאדם מתמודד איתה: כעס, גאווה, כבוד, מחלוקת, פירוד לבבות, טענות על יהודים. מתחזק, אל תיתן ליצר הרע לשלוט, ומה יקרה? 'למען יזמר כבוד' - המידה הרעה תדבר ותשבח את ה', היא תיהפך כביכול לבוש לה', וזה יביא לו השפעות ברוחניות ובגשמיות. זה לא שכר, זה מה שמקבלים בחזרה כי זרקו את המידה הרעה.

איסור ייחוד על ממון זרה

מספרים שר' ישראל סלאנטר זצ"ל ישב פעם אצל עשיר גדול. על השולחן היה מונח כר גדול של מטבעות זהב. קראו לו להגביר באמצע האסיפה בדחיפות, הוא התנצל לר' ישראל, ואמר לו שהוא יחזור מיד, ור' ישראל יישאר שם. כאשר הוא יצא, ר' ישראל יצא גם הוא. העשיר שאל אותו למה הוא יוצא, ר' ישראל ענה לו שהגמרא אומרת שמיעוטם נכשלו בעריות, ועם כל זה יש איסור ייחוד להתייחד עם העררה. כל שכן שעל מה שאמרו חז"ל שרובם נכשלו בגזל, בוודאי שיש איסור ייחוד, להתייחד עם מעות שאינו שלו. הוא לא רצה להישאר עם ערימת הכסף לבד. כמובן שר' ישראל לא היה גנב, אבל הוא לקח את יצר הרע ועשה ממנו קידוש ה' עם היצר הרע הזה, לבוש להקדוש ברוך הוא.

הרחמנות. ולפי זה מובן, כי אברהם אבינו כבש את רחמנותו, והשתמש עם מידת האכזריות, לקיים את מצוות ה', וה' עושה מהרחמנות שהשליך אברהם אבינו, לבוש והחזיר אותה לאברהם אבינו. זה לא שכר, אלא ה' החזיר את הרחמנות של עצמו שהשליך ארצה, לאברהם אבינו.

וזהו תפילתנו: זכור את הרחמנות שהיה לו לאברהם אבינו שהשליך מעצמו את הרחמנות, ותן לנו את הרחמנות שלו. והוא מביא מחתנו רבי אנשיל, שלכך איתא בהתיקונים, מ'י' יעלה ל'נ'ו ה'שמי'ה, הראשי תיבות הוא 'מילה' והסופי תיבות הוא 'הוי"ה'. כי על ידי שאברהם אבינו השליך את מידת הרחמנות לעשות המצוה, התלבש הרחמנות מהקדוש ברוך הוא, וזהו הוי"ה, וזה מביא רחמים לישראל.

אותו דבר היה עם פנחס. פנחס בן אלעזר היה נכדו של אהרן הכהן, שהיה רחמן עד אין שיעור, אך היה צריך לזרוק את מידת הרחמנות שלו כדי להרוג את זמרי בן סלוא. והקדוש ברוך הוא החזיר לו את הרחמנות. השבטים חשבו שהוא עשה זאת מחמת שהיה 'בן פוטי', והקדוש ברוך הוא מתייחס אליו אחר אהרן הכהן, להורות לכל, שבגלל הרחמנות הוא עשה זאת.

התגברות על נסיון מסייע לו לאדם שיוכל בפעם הבא להתגבר עוד

על כל פנים, אנו רואים מכאן חיזוק נפלא לכל יהודי. כאשר יהודי עומד בניסיון של שמירת עיניים, הוא מתאפק,

האוד הגנוז מאיד בימים האלו

על פני המים'. המדרש אומר שזהו המשיח.

הוא אומר שהפשט הוא: כי בוודאי כאשר נגזר החורבן, היה מצב שלא היו עושים רצונו של מקום. אבל כאשר כלל ישראל ראו את החורבן, עשו תשובה בלב שלם. אמנם היה מאוחר מדי למנוע החורבן, אבל מיד כשהאדם עושה תשובה, הוא הופך ברגע אחד לאדם שעושה רצונו של מקום, עד כדי כך שמישיח יכול להיוולד.

איתא במדרש (איכה רבה ד, כה) מגילת קנאות על היהודים הייתה טובה יותר מארבעים שנות הנבואה של ירמיהו הנביא. למה? כי מיד כאשר ראו היהודים את החורבן, עשו תשובה שלמה. זה הכוח שיש ליהודי. הוא כותב שבכל שנה בתשעה באב נולד משיח. בכל דור יש נפש אחת שראויה להיות משיח אם הדור זוכה לכך. בגמרא רואים מחלוקת גדולה על שמו של משיח. דבי רבי שילא אמרו ששמו שילא, דבי רבי ינאי אמרו ששמו ינאי, רבי חנניה ורבי חנינא אמרו ששמו חנינא, ויש אומרים ששמו מנחם בן חזקיה, חכמים אומרים ששמו חיברא דבי רבי. הוא אומר שכל אחד סבר שרבו ראוי להיות נפש המשיח. ולכן כתיב (ויאל ג א) שתיכף כשיבוא משיח 'וְהָיָה אַחֲרֵי כֵן אֲשַׁפּוֹךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר וְנִבְּאוּ בְנֵיכֶם

מיד כששבים בתשובה נעשים בבחינת עושי רצונו של מקום

הפרי צדיק מביא: שבת זו קוראים לו 'שבת חזון' בגלל ההפסטה. למה לא קוראים לשבתות הקודמות גם על שם ההפסטה? בשלמה מה שקוראים את השבת הבא 'שבת נחמו' זה מובן כי הוא דבר טוב, שזה משבע דנחמא, אבל למה יקראו שבת זו בתור ענין של פרענות?

על זה הוא מתרץ, כתוב (איכה ב ט) 'גַּם נְבִיאֶיהָ לֹא מָצְאוּ חֶזֶן מֶה', אומר המדרש שזה הוא אומר על נביאי האמת, לא היו נביאים. שואל הריטב"א מהגמרא ביומא (נד.): הגמרא אומרת שכאשר אומות העולם נכנסו להיכל, ראו את הכרובים שהיו מעורים זה בזה. על זה מקשה הריטב"א מהגמרא בבא בתרא שבזמן שלא עושים רצונו של מקום, הכרובים מופנים זה מזה. למה דווקא בחורבן בית המקדש היו מעורים זה לזה? הוא מביא גם את הירושלמי (ברכות פ"ב ה"ד): בתשעה באב, תיכף לאחר החורבן, נולד משיח. אבל מה פשט בזה?

על זה הוא אומר: רואים שבתחילת בריאת העולם, הארץ הייתה תוהו ובוהו. זה נדרש על ארבע המלכיות שיפגעו בעם ישראל. מה כתוב מיד אחרי 'והארץ הייתה תוהו ובוהו'? שהארבע המלכיות יפגעו בעם ישראל, וכתוב 'וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת

העולם. הגמרא מביא (חגיגה יב) שהקדוש ברוך הוא הסתיר את האור כדי שהרשעים לא ייהנו ממנו. כיוון שבשלושת ימי האפלה מתו הרשעים, יכלו לתת לצדיקים הנותרים את האור הגנוז. הקדוש ברוך הוא היה צריך להביא חושך ממקום גבוה, כך שהחושך שנראה למצרים כחושך נורא היה ליהודים להאור הגנוז.

ממילא אפשר להבין מה הפשט של (שמות י כג), 'וְלָכֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר' בְּמוֹשֶׁבֶתָם', 'היה' הוא לשון שמחה. איזו שמחה הייתה אז ליהודים? השמחה הייתה שהחושך שהיה למצרים היה ליהודים להאור הגנוז. אלו הם הימים החשוכים. בימים החשוכים מוסתר האור הגנוז. הקדוש ברוך הוא רק מצמצם אותו כמו הדינים.

ברכת הקודש

הקדוש ברוך הוא יעזור שנזכה לראות את האור הגנוז. 'ותחזינה עינינו בשובך לציון'. שנראה כבר רחמים וחסדים גלויים, בעיניים גשמיות ופתוחות. הקדוש ברוך הוא יעזור בזכות שיהודים שומרים עצמם כל כך בשמירת התורה והמצוות, אחרי כל כך הרבה אלפי שנים, אחרי כל כך הרבה ייסורים, כל כך הרבה גולים, יהודים עדיין מתחזקים באומץ וצועקים אבא, בזכות זה יזכו להגאולה, אבל גם עד הגאולה השלימה יזכו להארת הגאולה, לבני חיי ומזוני רוויחי, השפעת טובות ברוחניות ובגשמיות, וכלל ישראל יהיו בריאים, רפואות וישועות, לכל חולי ישראל, כל ישראל יאריכו ימים ושנים, מתוך נחת מתוך הרחבה, מתוך אישור.

וּבְנֵיתֵיכֶם זִקְנֵיכֶם חֲלָמוֹת יִחְלְמוּן בְּחוּרֵיכֶם חֲזִינוֹת יֵרְאוּ.

קדושת ששת ימי המעשה נכללים בשבת קודש הוא אומר שבכל שבת נכללים כל הקדושות של ששת ימי המעשה, ולכן מברכים ראש חודש בשבת. אבל חורבן בית המקדש אינו נכלל בשבת כי רק הקדושות מכל הזמנים נכללות בשבת. אבל איזה פרט מהחורבן בית המקדש כן נכלל בשבת קודש? הוא אומר שרק קדושת יום תשעה באב, את הפרט שבו נולד המשיח, רק זה נכלל בשבת.

קעת כבר מיושב למה קוראים לשבת הזה 'שבת חזון' ולא לשתי השבתות הקודמות. כי 'חזון' הוא על הנבואה שראינו שכאשר היה החורבן הנורא, תיכף היה בבחינת 'עושים רצונו של מקום' ונולד המשיח. זהו שבת חזון. עלינו לדעת מה נכלל בשבת, ששת ימי המעשה הבאים לא כוללים את החורבן אלא את הנחמה. זה מה שיהודי צריך לדעת תמיד, שבכל רגע יכול לעשות רצונו של מקום.

בהחשבות הכי-נורא רואים כלל ישראל את האור הגנוז כתוב בפסוק (שמות י כב) במכת חושך 'וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ אֲפֹלָה'. אמרו חז"ל: מאיפה בא החושך? מהחושך של מעלה, ע"כ. מה הפשט בזה, שהביאו חושך מלמעלה ולא יכלו להביא מההרי החושך?

מתוך האבני נזר, התירוץ הוא, מכיוון שבשלושת ימי האפלה זכו היהודים ליהנות מהאור הגנוז שהיה בבריאת

אורך ימים בימינו ובשמאלו עושר וכבוד, כלל יהיה להם ממה לשלם, ולא יצטרכו זה הקדוש ברוך הוא יעזור שכל גזירות הרעות ברוחניות ובגשמיות יתבטלו, כלל ישראל יוכלו לסבול את ימי הגלות ברוגע, שיהיה פרנסה, השפעה. מחירים זולים, במהרה בימינו, אמן.

לקבל הגליז ושאז גליונות מהמכרת יפנו:

gilyonospm@gmail.com

קול פנים מאירות

ענגלאנד: 0330-350-3190

ארה"ב: 845-414-0076

ארגנטינה: 5411-2152-7691

ארה"ק: 0-72-370-1823

אנטווערפן: 323-346-0673

שיעורים חדשים על הקו בשבוע זו:

כל השיעורים חדשים
יכולים לשמוע על
כפתורים: 01
שיעור חדש: נישט זיין
קיין שנארער.
התפקיד שלנו בגלות
[שלש סעודות מטות
מסעי].

